

Східній Європі в 1990-х. Однак лише Туніс намагався здійснити перехід до демократичного режиму. Єгипет повернувся до авторитарного правління, в той час як численні країни в регіоні, особливо Лівія і Сирія, спустилися в криваву громадянську війну.

Азія була найуспішнішим регіоном демократизації протягом 2006–2015 рр. Однак Азія НЕ невразлива для проблем, які властиві для західних демократичних держав, оскільки приклади Японії і Південної Кореї ілюструють; обидва потрапили в «некоректні демократичні держави» категорія в 2015. Порівняно з 2014 роком у 2015 році замість 11 держав до держав, які характеризуються авторитарними тенденціями стало — 17.

У 2015 популярна зворотна реакція проти корупції набрала темп в Латинській Америці — де злочинність, насильство і торгівля наркотиками, а також корупція, негативно вплинула на демократію — приведення до розслідувань і арештів на вищих рівнях уряду і бізнесу в країнах, таких як Бразилія і Гватемала.

Тому, перш за все, вкрай важливо, щоб країни з демократичними основами могли забезпечити максимальну підтримку для розвитку сильної демократії. Вкорінені авторитарні режими Євразії невпинно попереджають своїх людей, що політичні зміни на прикладі Євромайдану можуть закінчитися тільки хаосом, насильством і бідністю. Україна, яка здатна процвітати економічно, розробляючи інститути і практики на основі прозорості та підзвітності, зробить більше для формування відносин в регіоні.

З огляду на характер зовнішньої загрози, кожна держава також повинна зробити кращу роботу по дотриманню демократичних стандартів всередині Європи. Але щоб зберегти свою силу і єдність, слід наполягати на прозорості в бізнесі і політиці, забезпечити проведення вільних і справедливих виборів, і рішуче захищати свободу ЗМІ в межах своїх кордонів.

ШАНЮК Є. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри соціальних теорій

АНТИГЛОБАЛІСТСЬКИЙ РУХ: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ОСОБЛИВОСТІ

В епоху розвитку інформаційних мереж та утвердження глобалізації як загальноприйнятого явища, життя людей та доля багатьох держав ризикують бути вирішеними за допомогою вибору однієї кнопки. Адже події останніх століть підтверджують появу на світовій арені ще одного різновиду зброї — інформаційної. Та на противагу глобальним

процесам, наприкінці минулого століття зародився антиглобалістський рух, учасники якого чинять опір наслідкам сучасних перетворень.

На думку вчених, основою антиглобалістських рухів виступає американський «Інтернешнл екшен центр», створений на початку 90-х. За даними їх представників, на сьогоднішній час, налічується близько 25 мільйонів членів із понад 50 держав, де розташовані відповідні центри чи офіси [2, с. 35].

Специфічною ознакою антиглобалістського руху виступає його мережевий характер, відсутність звичної ієрархічної системи та принципова відкритість. На відміну від традиційних організацій чи рухів, в яких тільки одиниці є лідерами, а решта учасників їх звичайними прихильниками, аналізований рух ґрунтується на партнерстві та рівноправності. Будь-який напрям антиглобалістського руху стоїть на рівні з іншими, що, таким чином, створює передумову його довговічності. Тобто, реорганізація хоча б одного центру не може стати причиною занепаду усього ру.

На сьогоднішній час антиглобалістські рухи набувають складної, а подекуди суперечливої форми, в основі яких лежать різні ідеологічні принципи, що унеможливають досягнення єдиної організаційної системи. Їх внутрішня структура не схожа на жодний із відомих рухів, а являє собою конгломерат різних організацій та окремих особистостей.

Перш за все, варто зазначити, що сама назва «антиглобального руху» не є загально визнаною. Часто зустрічаються назви: «рух за глобальну справедливість», «рух рухів» чи «альтерглобальний рух», тобто альтернативний [1, с. 104]. Його учасниками виступають як громадські організації, так і політичні групи, що носять місцевий, регіональний, національний та міжнародний характер і спрямовують свою діяльність на вирішення локальних чи глобальних проблем.

При цьому прихильники антиглобалістських рухів ставлять перед собою завдання, пов'язані зі зміною суспільної думки, котра не тільки позитивно сприйме їх ідеологію, а й стане основою майбутнього лобювання інтересів на міждержавному рівні. Загалом, їхні цілі полягають у висуненні альтернативної концепції побудови світової системи, учасники якої не претендуватимуть на монополізацію прав глобального управління, а керуватимуться у прийнятті рішень переважною у суспільстві громадською думкою.

Варто підкреслити, що, на даний час, провідними видами їх діяльності виступають зустрічі та демонстрації, що включають в себе використання новітніх інформаційних технологій та які спрямовані на проведення масових заходів протесту. В основному, вони відбуваються перед проведенням міжнародних самітів та зустрічей чи під час них. Так, учасники антиглобалістських рухів проводять власні форуми, де аналізують процес глобалізації, можливі способи спротиву та утверджують протилежні офіційним міжнародним заходам пропозиції. Окрім цього їх діяльність супроводжується зривом конференцій, зустрічей

міжнародних організацій, шляхом проведення страйків, хакерських атак на системи управління. Учасники таких мітингів виступають під гаслами «Геть глобалізацію економіки, яка перетворилася на інструмент підкорення всього світу інтересам одиниць», «Геть транснаціональним корпораціям, що викачують з країн третього світу природні ресурси та знищують їх екологію», «За надання країнам, що розвиваються допомоги», «За списання боргів» [3, с. 280].

У довгостроковій перспективі представники антиглобалістських рухів накреслюють плани щодо реорганізації та скасування міждержавних заходів та їх організацій, створення альтернативних варіантів ухвалення рішень, скасування економічних та соціальних розбіжностей між країнами.

Таким чином, антиглобалістський рух протягом короткого періоду свого існування став одним із найбільших політичних рухів сучасності, що впливає на хід історії. На сьогоднішній час, це вкрай складне та багатогранне явище, що має тенденцію до росту в кількісному відношенні, прихильники якого постійно розробляють нові форми реалізації своїх цілей.

Список використаних джерел

1. Бузгалин А. В. Альтерглобализм: теория и практика «антиглобалистского движения»/ А. В. Бузгалина. – М.: Едиториал, 2003. – 256 с.
2. Денчев К. Феномен антиглобализма: учеб. пособие/ К. Денчев – М.: Изд. дом ГУ ВШЭ, 2005. – 218 с.
3. Трофименко М. В. Антиглобализм та пацифізм проти інтеграційних процесів у сучасному світі/ М. В. Трофименко// Нова парадигма: журнал наукових праць. – К.: Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2007. – Вип.65 – С.279– 285

КАРАВАЙЦЕВА О. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірантка кафедри соціальних теорій

ПРОБЛЕМИ ПРЕДСТАВНИЦТВА НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В ЗАКОНОДАВЧИХ ОРГАНАХ ВЛАДИ НА ПРИКЛАДІ КРАЇН БАЛКАНСЬКОГО ПІВОСТРОВУ

На початку 2000-х років майже всі постсоціалістичні країни Балканського регіону звернулись до пропорційної виборчої системи. Суттєвою проблемою для постсоціалістичних країн Балканського півострову є надання можливості національним меншинам приймати